

Apoi, din pricini lunare, întâlnirea a trebuit amînată, și fata a descris, tot prin semne, cum să facă prințul ca să ajungă în grădina tatălui ei și să se cațere pînă în camera ei aflată la înălțime. El intră, după cum conveniseră, pe fereastră, și cei doi îndrăgostiți își găsiră desfătarea unul în brațele celuilalt.

Fata era deopotrivă pătimașă și vicleană. Aflînd că semnele ei fuseseră descifrate nu de către prinț, ci de prietenul lui, s-a temut numaidecît că o să fie trădată, astfel încît s-a hotărît să-l otrăvească pe interpret. Acesta însă nu era mai puțin viclean decît ea și chiar prevăzuse ce avea să se întîmple. Născocise un plan care să o învețe, o dată pentru totdeauna, că el știe să aibă grijă și de el, și de prinț.

Tînărul s-a deghizat într-un ascet cerșetor și l-a convins pe prinț să joace rolul de ucenic al ascetului, iar apoi, printr-un șiretlic ingenios, făcu astfel încît asupra fetei să cadă bănuiala că e vrăjitoare. L-a încredințat pe regele acelei țări că ea fusese pricina morții neașteptate a fiului său încă prunc și a adus asemenea dovezi, încît ea a fost osîndită la o moarte rușinoasă. Expusă goală în afara orașului, a fost lăsată pradă fiarelor din jungla înconjurătoare. Dar de îndată ce fata a fost părăsită acolo, cei doi tineri, după ce-și făcuseră rost de cai iuți pentru ei, o răpiră și fugiră cu ea în regatul prințului, unde ea îi deveni mireasă și viitoare regină. Mîhnirea adăugată dizgrației și pierderii i-a doborât pe părinții bătrîni ai fetei; inimile li s-au frînt și au murit.

„Ei bine, cine oare a fost vinovat de moartea acestora doi?“ întrebă pe neașteptate spectrul din stîrv. „Dacă știi răspunsul și nu-l spui, capul ți se va sfărîma în sute de bucăți.“

Regele credea că știe răspunsul, dar se temea că dacă scotea o vorbă cadavrul avea să zboare înapoi în copac. Totuși, nu ținea cîtuși de puțin să-i explodeze capul.

„Nici fata, nici prințul nu au fost vinovați“, spuse el, „fiindcă erau aprinși de săgețile iubirii. Vinovat nu a fost nici fiul cancelarului, deoarece nu acționa în folos propriu, ci în slujba stăpînului său. Singurul vinovat a fost regele țării aceleia, care a îngăduit să se petreacă asemenea lucruri

în regatul său. El n-a văzut șiretlicul ce s-a bizuit pe durerea firească resimțită de el pentru pruncul său. N-a izbutit să observe că ținuta cerșetorului ascet era de împrumut. Nu a luat nici o clipă cunoștință de cele puse la cale de către cei doi străini în capitala lui, nu știa nici măcar de prezența lor acolo. Prin urmare, el trebuie să fie judecat ca vinovat de neîndeplinire a datoriei sale regești, care-l obligă să fie ochiul atotvăzător al regatului, protectorul și cîrmuitorul atotștiutor al poporului său.“

Cînd ultimul cuvînt al judecății s-a desprins de pe buzele vorbitorului, povara, izbucnind într-un hohot de rîs batjocoritor, îi dispăru din spinare și el știu că atîrnă iarăși de creanga copacului. Se întoarse, dădu jos cadavrul, luă sarcina în cîrcă și își mai încercă o dată norocul.

„Dragă domnule“, zise glasul, adresîndu-i-se iarăși, „ai luat asupra-ți o sarcină grea și neobișnuită. Îngăduie-mi să-ți omor timpul cu o poveste atrăgătoare.“

„Au fost odată ca niciodată trei brahmani tineri care trăiseră cîțiva ani în casa învățătorului lor spiritual. Tustrei se îndrăgostiseră de fata învățătorului, dar el nu îndrăznea să o dea după nici unul dintre ei de teamă să nu le frîngă inimile celorlalți doi. Atunci însă fata a fost lovită de o boală grea și a murit, și cei trei tineri, la fel de disperați, i-au așezat trupul pe un rug funerar. După ce a ars, primul s-a hotărît să-și ușureze durerea rătăcind prin lume în chip de ascet cerșetor, al doilea a adunat oasele iubitei din cenușă și s-a dus cu ele la un sanctuar vestit de pe malul apelor dătătoare de viață ale Gangelui sfînt, în timp ce al treilea, rămînînd acolo, a înălțat o colibă de schimnic pe locul focului și s-a culcat pe cenușa rămasă din trupul iubitei lui.

Cel care se hotărîse să colinde prin lume a fost într-o bună zi martorul unui eveniment extraordinar. Văzu cum un om, citind dintr-o carte un farmec magic, a readus la viață pe un copil al cărui trup fusese prefăcut în cenușă. După ce fură cartea tînărul îndrăgostit se întoarse zorit la locul incinerării și ajunsese tocmai cînd cel care se dusese la Gange revenise și el, după ce scăldase oasele în fluviul dătător de viață. Scheletul a fost pus la loc în cenușă,